

Knjiga proroka Daniela - broj sto petnaest

Otkrivanje proročkih obilježja posljednjega naraštaja

Jeff Pippenger

2024-03-04

U posljednjem naraštaju naroda koji biva mimoilažen prepoznaju se određena proročka obilježja. Oni su tada naraštaj zmijinji, jer su oblikovali Sotonin karakter. Oni su naraštaj preljubnika, jer su uspostavili neposvećene veze s neprijateljima Božjim. Dosegnuli su stanje u kojem vide, ali ne mogu razumjeti; čuju, ali ne mogu shvatiti, jer su neobraćeni, što je prikazano kao da im je srce otupjelo. Mojsije se prvi osvrnuo upravo na tu pojavu.

I Mojsije sazva sav Izrael i reče im: Vidjeli ste sve što je Gospod učinio pred vašim očima u zemlji egipatskoj faraonu i svim njegovim slugama i svoj njegovoj zemlji; velika iskušenja koja su vidjele tvoje oči, znamenja i ona velika čudesa. Ali vam Gospod do ovoga dana nije dao srce da razumijete, ni oči da vidite, ni uši da čujete. Ponovljeni zakon 29,2–4.

U prvom spominjanju laodicejskog fenomena gledanja i slušanja, ono što Božji narod nije u stanju vidjeti jesu znakovi i čudesa njihove temeljne povijesti. Jeremija prepoznaje taj fenomen kao obilježje „ludih djevica” u posljednjim danima i kao prikaz odbijanja ludih djevica da prihvate poruke trojice anđela, koje započinju objavom prvoga anđela da se treba bojati Boga Stvoritelja. Zbog te pobune ne primaju kasnu kišu.

Objavite ovo domu Jakovljevu i razglasite u Judi govoreći: Čujte sada ovo, narode bezumni i bez razuma, koji imate oči, a ne vidite; koji imate uši, a ne čujete: Zar se mene ne bojite? govori Gospodin. Zar nećete zadrhtati pred mojim licem, koji sam pijesak postavio za među moru, vječnom odredbom koju ono ne može prijeći? I premda se valovi njegovi uzburkavaju, ipak ne mogu nadvladati; premda huče, ipak ne mogu prijeći preko nje. Ali ovaj narod ima srce odmetničko i buntovno; odmetnuli su se i otišli. Niti govore u svome srcu: Bojmo se sada Gospodina, Boga svojega, koji daje kišu, i ranu i kasnu, u svoje vrijeme; koji nam čuva određene tjedne žetve. Bezakonja vaša odvratila su to od vas, i grijesi vaši uskratili su vam dobra. Jeremija 5,20–25.

Ezekiel prepoznaje one koji očituju obilježja predstavljena gledanjem, a ne razumijevanjem, kao dom buntovnički. Oni su dom buntovnički koji neće vidjeti povijest svojih temelja, koji su lude djevice, neobraćene jer odbijaju poruku prvoga anđela, što znači odbiti ih sve, jer ako ne prihvatite poruku prvoga anđela, ne možete prihvatiti ni drugoga ni trećega. U takvu stanju kasna kiša biva uskraćena tim djevicama u vrijeme kasne kiše. Nakon što se Isus u svojem izlaganju osvrnuo na tu osobinu, potom je nastavio iznijeti prispodobu o sijaču.

Ali blago vašim očima, jer vide, i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli. Poslušajte dakle prispodobu o sijaču. Kad tko sluša riječ o kraljevstvu, a ne razumije je, dolazi Zli i otima ono što je posijano u njegovu srcu. To je onaj koji je primio sjeme uz put. A onaj koji je primio sjeme na kamenita mjesta, to je onaj koji sluša riječ i odmah je s radošću

prima; ali nema korijena u sebi, nego je nepostojan za neko vrijeme: jer kad zbog riječi nastane nevolja ili progonstvo, odmah se sablažnjava. A onaj koji je primio sjeme među trnje jest onaj koji sluša riječ; ali briga ovoga svijeta i zavodljivost bogatstva guše riječ, te on ostaje bez ploda. A onaj koji je primio sjeme u dobru zemlju jest onaj koji sluša riječ i razumije je; on također donosi plod i rađa: jedan stotruko, drugi šezdesetotruko, treći tridesetotruko. Drugu im prispodobu iznese govoreći: Kraljevstvo je nebesko slično čovjeku koji je posijao dobro sjeme na svojoj njivi. Ali dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, posije kukolj među pšenicu i ode. A kad je usjev iznikao i donio plod, tada se pokazao i kukolj. Nato pristupe sluge domaćinove i reknu mu: Gospodaru, nisi li ti posijao dobro sjeme na svojoj njivi? Odakle onda kukolj? A on im reče: Neprijatelj je to učinio. Sluge mu rekoše: Hoćeš li dakle da odemo i pokupimo ga? A on reče: Ne; da ne biste, skupljajući kukolj, s njim počupali i pšenicu. Ostavite neka oboje raste zajedno do žetve; a u vrijeme žetve reći ću žeteocima: Skupite najprije kukolj i svezite ga u snopove da se spali; a pšenicu skupite u moju žitnicu. Matej 13:16–30.

Ludi su kukolj, a mudri su pšenica. U prispodobu o deset djevica posjedovanje ulja ono je što očituje razliku između tih dviju skupina, a kod pšenice i kukolja to se temelji na tome razumije li se sjeme, koje je riječ. Prvo spominjanje skupine koja neće vidjeti pa stoga ni razumjeti, od strane Mojsija, smješta poruku koju treba razumjeti u znakove i čudesa temeljne povijesti. Posljednje proročko upućivanje na sastavnice sljepoće buntovnoga doma od Ellen White utvrđuje da su oči koje su bile blagoslovljene da vide ono što su svi pravednici željeli vidjeti bile povijest milleritskoga pokreta.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. sada treba iznijeti sa silom, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje uporište. Poruke trebaju ići svim crkvama.”

„Krist je rekao: ‘Blagoslovljene su vaše oči, jer vide; i vaše uši, jer čuju. Jer zaista vam kažem da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matej 13:16, 17]. Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.” Manuscript Releases, svezak 21, 436, 437.

Isus uvijek kraj prikazuje početkom, a prvo upućivanje na one koji imaju oči, ali ne vide niti razumiju, i posljednje upućivanje prepoznaju da je temeljna povijest buntovnoga doma ono što se ne vidi te se stoga odbacuje, i tako sprečava lude da prepoznaju potonju kišu. Povijest 1840.–1844. bila je predočena izbjavljenjem staroga Izraela iz egipatskoga ropstva. Neuspjeh staroga Izraela da prođe početni proces kušnje doveo ih je do Kadeša, gdje su prihvatili lažno izvješće deseterice uhoda i izabrali novoga vođu da ih odvede natrag u Egipat. Četrdeset godina kasnije ponovno su dovedeni u Kadeš, a Mojsije je podbacio udarivši po Stijeni drugi put.

Premda je Mojsije podbacio, Jošua je ipak nastavio voditi ih u Obećanu Zemlju. Posljednja kušnja kod Kadeša bila je povezana s ozbiljnom pobunom, jer Isus uvijek prikazuje svršetak početkom, a pobuna deseterice uhoda kod Kadeša na početku četrdeset godina, kao i na svršetku četrdeset godina, također predočava veliku pobunu kod Kadeša. Ipak, unatoč Mojsijevoj pobuni kod Kadeša, viđenje ulaska u Obećanu Zemlju više nije bilo odgođeno.

U pobuni 1863., koja je dovela do pojačane pobune 1888., koja je dovela do pojačane pobune 1919., a koja je kulminirala pobunom 1957., Isus je laodicejski adventizam vratio natrag u Kadeš. Vratio ih je natrag u povijest u kojoj je stigao treći anđeo i započeo proces ispitivanja koji je na koncu očitovao pobunu 1863. i izgon na lutanje pustinjom Laodiceje. Treći anđeo stupio je u završnu povijest laodicejskog adventizma 11. rujna 2001., kada je sišao silni anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, koji je treći anđeo. Tada je objavio da je Babilon pao, kako je predloženo obaranjem Nimrodove kule, kada su srušeni tornjevi New Yorka.

„Poruka trećega anđela neće biti shvaćena; svjetlo koje će obasjati zemlju svojom slavom bit će nazvano lažnim svjetlom od onih koji odbijaju hoditi u njegovoj rastućoj slavi.” Review and Herald, 27. svibnja 1890.

Kao što je bilo s drevnim Izraelom, tako je i s modernim Izraelom. Naraštaj koji svjedoči 11. rujna 2001. posljednji je naraštaj. Isus je u dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki rekao: „ovaj naraštaj“, a taj je naraštaj odredio kao one koji žive kada nebo i zemlja prolaze, što se zbiva o Drugom dolasku. Taj naraštaj koji doživi da svjedoči Kristovu povratku prepoznat će znak koji im dokazuje da su oni posljednji naraštaj. Oni će znati i razumjeti da su oni ti koji žive kada se „ispunjenje svakoga viđenja“ više ne „odgađa“.

Dok je Isus s učenicima izlazio iz Hrama, zamolili su Ga da im objasni što je mislio svojim opisom razorenja Hrama. Taj je razgovor predstavljao razgovor koji Njegovi učenici vode tijekom posljednjega naraštaja. Učenici su željeli razumjeti što je mislio kada je opetovano učio da će laodicejska adventistička crkva biti pometena pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, budući da će štovatelji u njoj biti izbačeni iz Njegovih usta te više neće biti oni koji govore u Njegovo ime.

Odgovarajući učenicima, Isus je opisao razorenje Jeruzalema i povijest koja je uslijedila, sve do svršetka svijeta. Nakon što je do devetnaestoga retka izložio povijesni pregled, zatim se obraća razorenju Jeruzalema, razorenju koje se moglo dogoditi na križu, ali je u Božjem milosrđu i dugotrpljivosti bilo odgođeno za oko četrdeset godina. Na kraju tih četrdeset godina postojao bi ostatak koji bi izbjegao razorenje, ali samo ako bi prepoznao znak koji je tada dao.

Na početku drevnoga Izraela bilo je razdoblje od četrdeset godina, koje je započelo sudom nad pobunom deseterice uhoda, a koji je, zbog Mojsijeva posredovanja, bio odgođen za četrdeset godina. Na kraju drevnoga Izraela bio je sud nad pobunom križa, koji je, zbog Kristove dugotrpnosti i milosrđa, bio odgođen za četrdeset godina. U obama povijesnim razdobljima bio je ostatak koji je umakao. Isus uvijek kraj neke stvari prikazuje početkom neke stvari.

Isus se osvrnuo na znak povezan s razorenjem Jeruzalema i označio ga kao „dane osvete“.

A kad ugledate Jeruzalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približilo njegovo opustošenje. Tada neka oni koji su u Judeji bježe u gore; i oni koji su usred njega neka iziđu; i oni koji su po krajima neka ne ulaze u nj. Jer ovo su dani odmazde, da se ispuni sve što je napisano. Luka 21,20–22.

„Dan osvete“ jest sedam posljednjih zala, i zbog toga sestra White usklađuje razorenje Jeruzalema s Božjim izvršnim sudom u posljednjim danima.

Pristupite, narodi, da čujete; i poslušajte, pukovi: neka čuje zemlja i sve što je na njoj; svijet i sve što iz njega izlazi. Jer se gnjev Gospodnji podigao na sve narode, i jarost njegova na svu vojsku njihovu: sasvim ih je zatr'o, predao ih je pokolju. I pobijeni njihovi bit će izbačeni, i smrad će se njihov dizati iz njihovih mrtvih tjelesa, i gore će se rastapati od njihove krvi. I sva će se vojska nebeska rastvoriti, i nebesa će se sviti kao svitak; i sva će vojska njihova popadati, kao što lišće otpada s vinove loze, i kao što otpada smokva sa smokvina stabla. Jer će se moj mač okupati na nebu: evo, sići će na Edom, i na narod mojega prokletstva, na sud. Mač je Gospodnji pun krvi, udebljan je pretilinom, i krvlju jaganjaca i jaraca, pretilinom bubrežaca ovnova: jer Gospodin ima žrtvu u Bosri, i velik pokolj u zemlji edomskoj. I jednorogi će sići s njima, i junad s bikovima; i zemlja će njihova biti natopljena krvlju, i prah njihov udebljan pretilinom. Jer to je dan osvete Gospodnje, godina naknada za parbu Siona. Izaija 34:1–8.

Isus je svoje prvo javno predstavljanje održao u Nazaretu, objavivši sebe kao Mesiju. To je predstavljanje bilo proročki uređeno pravilom prvoga spominjanja. Čitanje koje je odabrao pokazalo je da njegovo djelo uključuje naviještanje „dana osvete Gospodnje“, koji je prema Izaiji ujedno i „godina naknada za parbu Siona“.

U Nazaretu je Krist započeo svoju javnu službu i objavio se kao Mesija. Tada su oni koji su slušali Njegove riječi, ali nisu razabrali, pokušali ubiti Ga bacivši Ga s gore. Početak Njegove službe bio je obilježen time što su Ga ljudi iz Njegova zavičaja pokušali ubiti, a završetak Njegove službe time što Ga je Njegov narod doista ubio. Svrha Njegove službe bila je da se poistovjeti kao Mesija, što je postao kada je bio pomazan pri svom krštenju. Pri Njegovu krštenju božanski je simbol sišao kako bi potvrdio ispunjenje proročanstva o dolasku Mesije. Dana 11. kolovoza 1840. božanski je simbol sišao kako bi potvrdio proročanstvo o poruci kušnje te povijesti. A 11. rujna 2001. božanski je simbol sišao kako bi potvrdio preorečenu poruku te povijesti, a to je poruka poznoga dažda.

„Nakon što je dva dana radio među Samarijancima, Isus ih je napustio kako bi nastavio svoj put u Galileju. Nije se zadržavao u Nazaretu, gdje je proveo svoje djetinjstvo i ranu muževnu dob. Doček koji je ondje imao u sinagogi, kada se objavio kao Pomazanik, bio je toliko nepovoljan da je odlučio potražiti plodnija polja, propovijedati ušima koje će slušati i srcima koja će primiti njegovu poruku. Izjavio je svojim učenicima da prorok nema časti u svojoj vlastitoj postojbini. Ova izreka iznosi onu naravnu nevoljkost koju mnogi ljudi imaju priznati ikakav zadivljujuće uzvišen razvitak u onome koji je nenametljivo živio u njihovoj sredini i kojega su prisno poznavali od djetinjstva. U isto vrijeme, te iste osobe mogle bi postati silno uzbuđene zbog pretenzija nekoga stranca i pustolova.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 151.

U dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki Krist prepoznaje sto četrdeset i četiri tisuće, posljednji naraštaj koji ne umire. To čini tako što iznosi povijest koja je započela Njegovim posljednjim posjetom onomu što je nekoć bila kuća Njegova Oca, ali je potom postala kuća Židovâ. U prikazu povijesti koji je Isus počeo iznositi došao je do točke u kojoj je Jeruzalem, i hram o kojemu su učenici htjeli znati, trebao biti razoren (70. po. Kr.). To je razorenje označio kao dane osvete, što je bilo dijelom Njegove uvodne objave o Njegovoj službi. „Dani osvete” predstavljali su ne samo razorenje Jeruzalema godine 70., nego i vrijeme Božjega gnjeva, kako je prikazano u sedam posljednjih zala.

Jer ovo je dan Gospoda Boga nad vojskama, dan osvete, da se osveti svojim protivnicima; i mač će proždirati, i nasitit će se i opit će se njihovom krvlju; jer Gospod Bog nad vojskama ima žrtvu u zemlji sjevernoj kraj rijeke Eufrata. Jeremija 46:10.

„Dan osvete” nad Babilonom, predložen „žrtvom u sjevernoj zemlji kraj rijeke Eufrata”, započinje uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom.

Zbog gnjeva Gospodnjega neće biti nastanjena, nego će sva opustjeti; svaki koji prođe pokraj Babilona zapanjit će se i zviždati nad svim njegovim ranama. Postrojite se protiv Babilona unaokolo; svi vi koji napežete luk, pucajte na nj, ne štedite strijela, jer sagriješio je protiv Gospoda. Vičite na nj unaokolo; pružio je ruku; temelji su mu pali, zidovi su mu srušeni; jer ovo je osveta Gospodnja: osvetite mu se; kako je on činio, tako činite njemu. Istrijebite iz Babilona sijača i onoga koji drži srp u vrijeme žetve; od straha pred tlačiteljskim mačem neka se svaki vrati k svome narodu i neka svaki pobjegne u svoju zemlju. Izrael je raspršena ovca; lavovi su ga otjerali; najprije ga je proždrio kralj asirski, a naposljetku mu je ovaj Nabukodonozor, kralj babilonski, kosti polomio. Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Evo, kaznit ću kralja babilonskoga i njegovu zemlju, kao što sam kaznio kralja asirskoga. I vratit ću Izraela opet na njegov pašnjak, i past će na Karmelu i Bašanu, i duša će mu se nasititi na gori Efrajimovoj i u Gileadu. U one dane i u to vrijeme, govori Gospod, tražit će se bezakonje Izraelovo, i neće ga biti; i grijesi Judini, i neće se naći; jer oprostit ću onima koje sačuvam. Pođi na zemlju Meratajim, na nju, i na stanovnike Pekoda; pustoši i posve ih zatrv za njima, govori Gospod, i učini prema svemu što sam ti zapovjedio. Glas boja je u zemlji i velika propast. Kako je razbijen i slomljen čekić sve zemlje! Kako je Babilon postao pustoš među narodima! Postavio sam ti zamku, i uhvaćen si, Babilone, a da nisi ni znao; nađen si i također uhvaćen, jer si se borio protiv Gospoda. Gospod je otvorio svoju oružarnicu i iznio oružje svoje srdžbe; jer ovo je djelo Gospoda Boga nad vojskama u zemlji Kaldejaca. Dođite na nju s krajnje međe, otvorite njezina spremišta; zgrnite je kao hrpe i posve je uništite; neka od nje ništa ne ostane. Pobijte sve njezine bikove; neka siđu na klanje; jao njima! jer došao je njihov dan, vrijeme njihova pohoda. Glas onih koji bježe i izmiču iz zemlje babilonske da na Sionu objave osvetu Gospoda, Boga našega, osvetu njegova hrama. Sazovite strijelce protiv Babilona; svi vi koji napežete luk, utaborite se oko njega unaokolo; neka nitko od njega ne umakne; uzvratite mu po njegovu djelu; prema svemu što je učinio, učinite njemu; jer se uzoholio protiv Gospoda, protiv Sveca Izraelova. Jeremija 50:13–29.

Razorenje Jeruzalema godine 70. po Kr. predstavlja izvršnu osudu bludnice Babilona, koja započinje uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom u Sjedinjenim Državama. Isus je znao da godinu 70. po Kr. označava kao uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, jer On je autor svoje Riječi i On je Riječ. Važno je prepoznati okvir proročanstva koji Isus iznosi u dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki kako bi se razumjelo koji je znak onaj koji potvrđuje da je stigao posljednji naraštaj.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

„Kristov će dolazak nastupiti u najmračnijem razdoblju povijesti ove zemlje. Noini i Lotovi dani oslikavaju stanje svijeta neposredno prije dolaska Sina Čovječjega. Sveto pismo, upućujući unaprijed na to vrijeme, objavljuje da će Sotona djelovati sa svom silom i „sa

svakom prijevarom nepravde“. 2 Solunjanima 2,9.10. Njegovo se djelovanje jasno otkriva u brzo rastućoj tami, mnogostrukim zabludama, krivovjerjima i obmanama ovih posljednjih dana. Sotona ne samo da drži svijet u zarobljeništvu, nego njegove prijevare poput kvasca prožimaju crkve koje ispovijedaju našega Gospodina Isusa Krista. Veliki otpad razvit će se u tamu duboku kao ponoć. Božjemu će narodu to biti noć kušnje, noć plača, noć progonstva radi istine. Ali iz te noći tame zasjat će Božje svjetlo.“

On čini da „svjetlost zasja iz tame“. 2. Korinćanima 4:6. Kad „zemlja bijaše pusta i prazna i tama bijaše nad bezdanom“, „Duh Božji lebdio je nad vodama. I reče Bog: Neka bude svjetlost! I bi svjetlost.“ Postanak 1:2, 3. Tako i u noći duhovne tame Božja riječ izlazi: „Neka bude svjetlost.“ Svome narodu On govori: „Ustani, zasvijetli, jer dođe svjetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te.“ Izaija 60:1.

„‘Evo,’ kaže Pismo, ‘tama će pokriti zemlju i gust mrak narode; ali nad tobom će svanuti Gospod i slava će se Njegova vidjeti nad tobom.’ Redak 2. Krist, odsjaj slave Očeve, došao je na svijet kao njegova svjetlost. Došao je da predstavi Boga ljudima, i o Njemu je zapisano da je bio pomazan ‘Duhom Svetim i silom’ te da je ‘prolazio čineći dobro’. Djela 10,38. U sinagogi u Nazaretu rekao je: ‘Duh je Gospodnji na Meni, jer Me pomazao da propovijedam evanđelje siromasima; poslao Me da iscijelim one koji su skršena srca, da propovijedam oslobođenje sužnjima i vraćanje vida slijepima, da na slobodu pustim potlačene, da propovijedam ugodnu godinu Gospodnju.’ Luka 4,18. 19. To je bilo djelo koje je povjerio svojim učenicima da ga vrše. ‘Vi ste svjetlost svijeta’, rekao je. ‘Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima, da vide vaša dobra djela i slave vašega Oca koji je na nebesima.’ Matej 5,14. 16.” Proroci i kraljevi, 217, 218.